

La clau

És tanta l'antipatia que brota des de la barricada ultramuntana contra l'alcalde de Barcelona que resulta estrany que encara a ningú se li hagi acudit imprimir samarretes amb la llegenda inspirada en la cançó amb què el hip hop de Def con Dos disparava sobre la viuda de John Lennon.

La culpa de todo la tiene **Yoko Colau**, poden entonar els antipodemistes sense l'escopinada intransferible del rocker **César Strawberry**, desconexedors segurament que el propietari del to salvatge acaba de ser absolt per l'Audiència Nacional per uns tuits més besties encara.

España es idiota, brama Def con Dos en un altre disc. Convé escoltar-

La culpa de tot la té Ada Colau

IOSU
De la Torre
SUBDIRECTOR

lo en aquests temps perduts entre vot i vot perquè ningú canviï, que tot segueixi igual.

La culpa de tot la té **Colau**. De tot. *Piove, porco governo*. La cap de

Barcelona deu conèixer bé la ironia italiana pel seu passat erasmus a Milà. Regna la calorada a Barcelona per culpa de **Colau**, ironitzava ahir **Victor Hugo Artilles** en un restaurant molt selecte del carrer de la Diputació després de pagar 60 bitllets per cap.

Tot és culpa de l'alcalde. Viscal'insult, el despropòsit. És estrany que encara no hagi sorgit cap tuit venjador o bromista amb un discurs de 140 caràcters en què la responsabilitat de la carrera d'autos bojots protagonitzada per un fitipaldi minusvàlid, llançat carrer Muntaner avall, sense casc, sense cinturó, sense sentit, borratxo d'eufòria, esquivant taxis, busos i vianants, com si fos Pierre Nodoyuna sense el gos Patán. Un torpede sobre rodes que

solca les xarxes (socials), metàfora de l'exabrupte contra **Colau**.

Qui va escampar la llegenda que **Yoko Ono** va provocar la dissolució dels Beatles va triomfar com un cretí durant dècades, fins que **Paul McCartney**, massa tard, va alliberar de culpa l'avui octogenària japonesa.

Progre i ploramiques

El lema d'aquesta clau efímera diverteix a qui veu el dimoni en **Pablo Iglesias** mentre creix la perplexitat podemista davant la conversió d'un escriptor tan progre com ploramiques com **Javier Marías**. La culpa de tot és d'**Ada Colau**.

Mentrestant, **Mariano Rajoy** seguirà a la Moncloa, ≡

@IosuDeLaTorre

La roda

Disseny contra el crim

A Espanya es produeixen més de 500 robatoris al dia, que s'incrementen a l'estiu. No és broma. Fora d'Europa, a Anglaterra, s'ho prenen molt seriosament. Per això van crear el 1999 Design Against Crime, una organització avui dependent de la University of the Arts de Londres, que s'ocupa de l'assumpte. Per a això compten amb lladres professionals fent d'assessors, que a canvi de revelar trucs redimeixen la seva condemna.

Les seves propostes busquen reduir els delictes, però utilitzant mitjans preventius al més afables possible. Per exemple, el dibuix hiperrealista d'una piscina a terra, que delimita l'espai de privacitat dels usuaris d'un caixer. També han desenvolupat una sèrie de ginyes per subjectar la bossa, ja sigui al vestit, la taula o la cadira i així evitar l'estrebada. Fins i tot una fenedura al seient de la cadira que és suficient per assegurar-lo. O una funda d'ordinador portàtil serigrafada que imita un diari doblegat i així allunyar borinots.

Lladres professionals anglesos assessoren en l'estudi d'enginyoses solucions antirobatori

Resulta molt curiosa la seva anàlisi sobre el robatori a les botigues, modalitat en què Espanya ostenta un meritori sisè lloc en el rànquing mundial. Han descobert que simplement abaixant les prestatgeries per sota de l'altura de la vista, disminueix dràsticament el robatori. O que complicant el sistema per treure el blister del seu encaix, aquest lapsus de temps dissuadeix pispes ocasionals. Un altre truc és visualitzar el mateix pispa, si es posen molts miralls, o millor una pantalla retransmetent en directe l'espai, se'ls en van les ganes. Hi ha mètodes menys afables amb el lladre, una alarma que emet un bram ensordidor de 120 decibels quan la bossa s'allunya de la seva mestressa. O les conegudes càpsules grapa-des al producte que l'espatllen tancant-lo o escampant una delatora pudor de podrit.

La seva conclusió és que no calen enormes cadenes ni reixes ni més policia, sinó fer treballar l'enginyeria, i que surt més barat. ≡

ELS DIJOURS, ECONOMIA

Una gàbia de sadomasoquistes

Mantenir una austeritat que s'ha mostrat tan ineficaç només fomenta l'auge dels populismes

ANTÓN
Costas

Imaginin una situació en què un familiar és portat d'urgència al quiròfan per corregir un fort desequilibri orgànic. Després d'unes quantes hores d'impacient espera, el cirurgià surt per informar els familiars que l'operació ha anat bé..., però que el pacient s'ha mort. La culpa, segons el metge, era del pacient, incapaç de resistir els rigors quirúrgics. Probablement, després d'uns moments de desconcert interrogant-se sobre la salut mental del metge, l'haurien tirat per la finestra o portat al jutjat de guàrdia.

PER SORT, això no passa amb els metges. Però sí que passa amb freqüència amb els responsables de la política econòmica. Un cas singular d'aquesta conducta és la política d'austeritat macroeconòmica imposada per les autoritats europees. Ara, com saben, estan pensant a multar Espanya i Portugal per l'incompliment de la regla del dèficit públic i els exigiran una nova retallada de despesa social. És un despropòsit polític que no té el menor suport ni en el coneixement econòmic existent ni tampoc en la realitat dels fets. Però les seves conseqüències econòmiques, socials i polítiques són considerables. Una d'elles, alimentaran el populisme polític i els intents de *brexits* de tota mena per escapar a aquests efectes.

És evident que la política de re-

tallades de despesa social (sanitat, educació i prestacions socials) i augment d'impostos a les famílies que la Comissió Europea va imposar als països que el 2010 presentaven un elevat dèficit ha fracassat, tant en l'objectiu de retallada del dèficit com en la tornada al creixement. Els asseguro que la idea d'*austeritat expansiva* era un misteri més gran que el de la santíssima trinitat. Era una creença, no una idea basada en la raó. Només la fe podia sostenir aquesta intel·lequia.

Era previsible que aquest intent de reduir de forma ràpida i dràstica el dèficit públic a través de les retallades de despesa social i l'augment d'impostos empitjoraria les condicions de vida dels més febles i bloquejaria en general el creixement de l'economia.

No fa falta estudiar un grau en Economia per saber que quan el sector privat es troba feble perquè el consum de les famílies i la inversió empresarial s'han desplomat per l'efecte de la crisi, la solució no pot passar per reduir la potència de l'altre gran motor de l'economia. És a dir, retallar la despesa pública de caràcter social i la inversió pública. Per tant, el desastre estava assegurat.

I això és el que ha passat. Grècia, Portugal i Itàlia no han tornat al creixement i, no obstant, segueixen

LEONARD BEARD

Alguns poders europeus actuen amb la lleugeresa de qui no ha de donar explicacions

enfangades en el dèficit i el deute. La sorpresa ha sigut Espanya. En els dos últims anys ha sigut l'economia europea que més està creixent. ¿Saben per què? En part, perquè el govern de **Mariano Rajoy** no ha complert amb l'objectiu del dèficit marcat per les autoritats europees.

ELS ASSEGURO que tots els economistes dedicats a aquesta qüestió assenyalen el fracàs de l'austeritat i la insensatesa de multar Espanya i Portugal i obligar-les a practicar noves retallades. Però les autoritats europees, immunes a la raó i a l'evidència, pretenen

multar-los i exigir-los més retallades de despesa social.

¿Per què les autoritats polítiques i econòmiques europees segueixen entossudides en l'error de l'austeritat? És un misteri inexplicable des del terreny de l'economia. Una hipòtesi no descartable és que alguns àmbits de la política econòmica europea s'han convertit en una gàbia de sadomasoquistes que no han de respondre per les conseqüències de les seves accions. L'incompliment de la regla del dèficit ha sigut constant i generalitzat a la UE, cosa que en si mateix ja posa en qüestió aquesta mateixa regla. Però la Comissió Europea és feble amb els forts (mai s'ha atrevit a multar, per exemple, Alemanya o França) i forta amb els febles.

¿QUINS són els arguments que es presenten per multar ara Espanya i Portugal? Per descomptat, no tenen res a veure amb la raó econòmica, com ja he assenyalat. Tenen a veure amb una pseudoreligió econòmica que utilitza termes com *culpa*, *penitència* i altres de molt similars.

¿I què es pot fer per escapar d'aquesta situació? El primer pas és qüestionar la mateixa credibilitat de les autoritats europees. Com passa amb algunes monedes, la seva autoritat intel·lectual està sobrevalorada. El segon pas és exigir responsabilitats de caràcter polític. Si no ho fem, l'austeritat seguirà sent una fàbrica de populismes que alimentaran els intents de sortida dels efectes d'aquesta gàbia de sadomasoquistes. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB).